

executionem effectivam procedentem, notoriam vim facere, & protestatus Regium, & salubre auxilium violentiæ, obtinere debet, nempe vim fieri, & innovata reponere. Limita tamen hanc regulam, ut procedat in foro Ecclesiastico indistinctè, & in seculari quoad iudices inferiores: secus tamen quoad suprema tribunalia, Regique prætoria, in quibus praxis, & consuetudo obtinuit, ut decretum relaxationis carcerati non suspendatur per supplicationem emissam, imò ea non obstante reus solet relaxari, & hoc jure utimur, licet juris regulæ sint in oppositum.

253 Ego autem hanc conclusionem libenter limitarem secundò, etiam in iudice Ecclesiastico, & secularibus inferioribus, ut minimè procedat, quando reus relaxatur ex capite innocentie secundum ea, quæ supra, hoc in capite diximus ex leg. nullus, Cod. de exhibendis reis, leg. pro quo poena, §. 1. ff. de manumissionibus, Hippolyt. de Marfil. in pract. crim. §. attingam, num. 16. Paride de Puteo de syndic. versiculo fidejussor. officialium, cap. 3. si iudex malefactorum, numero 12. Roderico Xarez in tractatu de fide, in causa crim. num. 25. & pluribus relatis à Menoch. de arbitr. casu 303. num. 36. Julio Claro in pract. crim. qu. 46. verbo pariter, &c. & ex aliis sursum adductis: nam si conclusa causa, & didicita testificata in iudicio reus innocens ex actis ipsis evidenter constat, & apparet innocens, quid spectandum est, nisi ut ipse statim relaxetur? Postquam tam clarè de sua innocentia docuit, in quo cessat periculum fugæ, & poenæ evitandæ, cum sit in causa abolutionis potiùs, quàm condemnationis, quod æquum & humanum est. Si autem alio capite, aliave ratione, puta, jurisdictionis, personæ, ordinis, &c. relatus fuerit, procedat conclusio in regula prædicta, in quibus juris rigor est servandus.

Eorum autem, quæ hucusque diximus, non inutiliter in hoc loco praxim offeram, & in dubium revocabo: an si in casibus, in quibus appellare posse diximus ab injusta carceratione, & detentatione, quibus omnino debet iudex Ecclesiasticus deferre, quod si secus fecerit, & per viam violentiæ ad curiam causâ hæc trahatur, indubitabile est, esse declarandum, vim facere, deferatque, & reponat omnia facta post appellationem, & intra tempus ad appellandum, an iudex ipse Ecclesiasticus, cui Regia provisio ordinaria hujus decreti virtute facta intimatur, simul cum delatione debeat captum reponere, sic carceratum appellan-tem relaxare & facit dubium: nam cum hoc genus gravaminis habeat tractum successivum, & quotidie gravet, inde est, ut etiam post appellationem ab injusta carceratione emissam gravamen duret, & ita illud, tanquam innovatum, & attentatum, debeat reponere, & relaxare, ex qua ratione non defuit, qui hanc partem veram esse dixerit.

225 Quod tutum mihi nullo modo videtur, nec jure probabile, ad quod suppono, quod aut appellationem ab injusta carceratione consideramus, antequam mandatum de capiendò effectum habeat, & isto casu speciale est, ut non obstante appellatione ab ipso mandato captura sequatur, nec tunc dicitur aliquid iudicem contra eum novare, nec attentare, ex eo quod jus publicum, & suum tueri videtur. Guido Papæ in decisionibus Delphina, decis. 235. Franc. Marc. decis. 915. incipit quero an pendente, n. 4. Cardin. Tuschus conclus. 101. n. 11. & titulum nihil novari appellatione pendente, hoc in casu ex consuetudine locum non habere, tenet Julius Clarus in pract. crim. q. 46. num. 2. & favent ea quæ diximus cap. precedentis, circa appellationem à citatione reali, ubi plures alios recitavi: ita illum titulum limitat etiam Guido Papæ decis. 235. si quis incarcerationetur, dicens, quod licet carceratus non conservetur in eo statu libertatis, in quo erat tempore appellationis, non ideo secutâ capturâ innovatum est, nec

ut tale venit revocandum idem tenet Lancel. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 33. post num. 4. idem Lancelotus ibid. l. cap. 12. ampliã. 4. in præfatione, n. 21. & 22. & talis captura & detentatio post appellationem contenta ad faciorem ejus, & causâ expeditionem, ut bene advertit Alciatus consilio 16. incipit licuerit, sub n. 4. lib. 7. & idem Lancelotus ubi proximè, d. ampliã. 4. numero 22. Prosp. Farinacius lib. 2. pract. crim. quest. 33. n. 21. ubi plures refert.

Et quando iudex aliquid post appellationem fecerit, quod in faciorem causâ, & appellationem tendat, nec est attentatum, nec ut tale venit revocandum, imò jure optimo sibi permillum est, textus est in cap. cum teneatur, de appell. Petrus Duennas in regul. 42. limit. 17. Franc. in d. c. cum teneatur, in 2. nota. August. Berouius consilio 45. in causa. 2. lib. 3. textus & reg. in verbo distictus, in c. 2. de matrimonio contra interd. Ecclesia, & ibi Abb. in ult. nota. & Joan. Andr. facit text. in c. tua, & ibi Abb. n. 2. de sponsa duarum, Franchus in c. sollicitudinem, num. 3. de appellatio. Parisius n. 54. incipit in isto iudicio, n. 2. lib. 3. Rota dec. 4. aliàs 390. si deferatur, de sequestr. possess. & fructum novis, & decisione 11. aliàs 349. nota quod si deferatur, ergo cum non sit hæc secuta captura, attentatum, nec innovatum, iuxta quæ dicta sunt nec aliquo modo revocatur à jure; imò ab eo permillum est, minùs rectè dicemus, ut virtute provisionis ordinariæ debeat reus relaxandus reponi, cum intentio provisionis non tendat, nisi ad attentata, & innovata in præjudicium appellationis facta, contra canonum, & Conciliorum statuta, & decreta, ut probavimus in 1. & 2. c. prime partis, & vide quæ in specie hujus difficultatis latè dixi supra, prima part. cap. 2. §. 1. à n. 22. cum pluribus sequentibus.

Pro quo facit declaratio Cardinalium super Concilio Trident. sess. 24. de reformatione, c. 20. versicul. ab ista reparari nequeat, ibi: Intelligitur etiam de gravamine indebitæ carcerationis, & ordinariis tenetur huic appellationi deferre, & sinere processum, interim tamen reo remanente in carceribus, donec iudex appellationis causâ cognitâ aliud jussit. Idem decisum fuit per interpretes Concilii Trident. 4. parte decisionum novissimarum, quæ simul sunt inter declarationes Cardin. ibi: Congregatio Concilii censuit gravamen indebitæ carcerationis esse ex his, quæ per appellationem à definitiva reparari nequeunt: ideòque ab eo ante definitivam appellare licere, ex decreto, cap. 20. circa princip. & ordinariis tenetur huic appellationi deferre, interim tamen reo manente in carceribus, donec iudex appellationis causâ cognitâ, aliud jussit, &c. quæ adinvicem videntur transcribere, & pondera, quia simul & deferre, & detinere jubent, cujus specialitas, & intentio ex supradictis pendet, & vide Scaciam de appellatio. quest. 17. memb. 1. num. 165. & quest. 20. num. 26.

Aut enim appellatione consideramus emissam postquam est decretum capturæ in defectum deductum, & sic ab ipsa detentatione injusta, postquam ipse appellans captus fuit, effectivè: tunc enim minùs dicenda est captura attentata, & ideo post appellationem reus relaxandus non est, ut tenet Speculator in titulo de appellat. §. novissimè, in princ. versiculo tertius si condemnatus, quem sequuntur Vitalis in tract. de clausis in claus. nihil novari appellat. pond. in princ. versiculo item fallit Maranta in specu. 103. parte 6. p. 16. princip. question. 2. n. 186. versiculo. 1. limita. Allegans Bartol. in leg. ab executione, Cod. quorum appellationes non recip. & Bald. in l. 2. Cod. de Episcopali aud. Petrus Duennas in reg. 42. n. 11. vers. 22. fallit. Lancelot. Conrad. de pratore §. 2. de offic. prator in causa civili, cap. de appellat. sub n. 21. versiculo 1. condemnatum, & per Lancel. tenet Scac. de appellat. qu. 17. limit. 47. membr. 1. num. 161. ubi n. 162. tractat, quod quando quis est jam condemnatus, an

& quando sit relaxandus appellans: hoc tamen velim intelligas, procedere non jure speciali ex rationibus de quibus in causa superiori, sed jure ordinario, ut ita dicam, & communi, ex eo quia natura appellationis ea est, ut omnia conservet in eodem statu, quo erat tempore appellationis emissæ, textus in l. 1. ibi, integer enim status, &c. ff. nihil novari appellatione, textus in dist. c. 1. ut lite pendente nihil novari appellatione, textus in dist. c. 1. ut lite pendente nihil inn. c. 1. de re judicata, cap. veniens, de iurejurando, ergo cum appellans tempore appellationis, se incarcerationem invenit, à quo emisit appellationem, sola ipsa appellatio non erit sufficiens, & talis potentia, ut factum inficiat absque superioris cognitione, & opere, ut ex pluribus aliis dicit Prosp. Farin. d. 2. tomo, quest. 33. nu. 21. nulli enim appellationi hæc est attributa potestas, ut ante eum gesta attentata jus vocet, nec ex ea causa revocet, nisi per viam ordinariam appellationis secuta, coram superiori benè appellatum, & malè judicatum decidatur, & quando factum præcedit appellationem, vel tempus ejus proponendæ, non dicitur attentatum: text. in cap. non solum, de appellat. in 6. & ideo cum captura præcedat appellationem, iuxta regulas juris, in eodem statu esse debet, quia attentatum non est: imò si post appellationem hoc casu captus appellans relaxetur à carcere, ista relaxatio respectu promotoris fiscalis, vel accusatoris erit attentatum, & innovatum, & cum alteretur natura appellationis, omnia in eodem statu conservantis, ut post hæc scripta considerata inveni Lancel. Robertum hæc limitantem in tra. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 33. nu. 3. qui non immeritò damnat Doctores supra relatos, putantes, hoc etiam procedere jure, & ratione speciali, idemque adscribentes pro fallentia ad regul. nihil novari appellatione pendente, cum primò potiùs detentio in carcere post appellationem ab eo emissam prædictam regulam per omnia imiteretur, quod verum est, vide etiam Sca. de app. q. 17. q. 57. limit. 57. memb. 1. n. 162. fol. 194.

264 Si igitur ut vides, in utroque casu detentio incarcerationi post appellationem ab injusta captura emissam, nec attentatum, nec species ejus dicatur: sed proveniat ex juris præcepto, & natura appellationis ejusdem, in ea nullo modo poterit verificari provisio ordinaria in illa particula, y reponga lo hecho despues de appellacion, &c. cum de attentatis intelligatur non aliter, quod si secus pateret verum, magnum absurdum sequeretur; nam si appellans relaxatur ex curiæ decreto, ad quid deferre appellationi à captura jubet; quid posset ex ea ulterius consequi coram superiori, & ad quem effectum delatam appellationem profecturus est, cum nullum ex ea potest fructum consequi; & talis appellatio nec admittenda, nec profectenda est, quia revocato gravamine, à quo appelletur per iudicem inferiori, non interest appellantis appellationem profecti textus in c. si à iudice, ibi, & ipse in termino gravamen revocaverit cum effectu, poterit ex tunc liberè in causa procedere, ac si appellatio interposita non fuisset de appell. in 6. dicit ibi gloss. verbo non fuisset, quia cessante gravamine cessare debet appellatio, text. in c. cum cessante de appellat. quia interessè non habet: ita eleganter loquitur Philip. Franc. in d. cum cessante, §. limit. ad finem vers. amplius intellige omnia præcedentia fol. 71. à tergo, generale enim est, ut appellatio emissâ per eum, cujus non interest, dicatur frivola: ita tenet Fulg. conf. 165. n. 2. ubi latè Card. Tusc. concis. 396.

269 Ceterum aliud & intolerabile absurdum, ut superioris jurisdictionis hac via usurpetur, intromittentis se de meritis causæ, & ejus justitia directè cognoscere; quod à nobis abicit: hujus etenim cognitio ad superiorum de appellatione cognoscentem pertinet omni jure, & ei in curia attentè reservanda est, ut judicant illa verba prædictæ declarationis Cardin. & decisionis

Rota ibi, teneri huic appellationi deferre, interim tamen reo manente in carceribus, donec iudex appellationis causâ cognitâ, aliud jussit, & sic supremi auditores de appellationis delatione curent, non autem de relaxatione capti, quia hæc debet à superiori appellationis iudice pendere. Laus Deo.

CAPUT V.

Ab excommunicatione, suspensione, vel interdictione, eorumque relatione an iudex vim committere dicitur, appellationi emissæ non deferendo, & quid à suspensione, vel depositione beneficii, vel temporalia respicientibus.

SUMMARIUM.

- 1 Excommunicatio, suspensio, & interdictum sub censura verbo comprehenduntur.
- 2 Excommunicationis sententia dicitur interlocutoria.
- 3 Ab excommunicatione appellatio non suspendit ejus effectum quia secum executionem, & ligamen trahit.
- 4 Declaratio præcedentis excommunicationis etiam post appellationem fieri potest.
- 5 In prohibenda appellatione ab excommunicatione variè loquuntur Doctores, & cautè legendi.
- 6 & 7 Appellatio ab excommunicatione, & aliis censuris nõ suspendit, sed devolvit, & quid devolutio operetur.
- 8 Excommunicationis sententia conditionalis suspenditur per appellationem subsequendam.
- 9 & 10 Etiam postea accedente conditione, quia excommunicatus appellans non ligatur.
- 11 Dicitio nisi posita in sententia illam reddit conditionalem.
- 12 Excommunicati declaratio, & publicatio fieri potest post appellationem ab excommunicatione pura.
- 13 Denuntiatio est accessoria, consecutiva ad excommunicationem, & sic fieri potest appellatione pendente.
- 14 Excommunicatus purè per denuntiationem amplius non intelligitur, nec excommunicationi aliquid addit.
- 15 Denuntiationis praxis, & assignandi latrones, & zedulones Romana Curia, remissivè.
- 16 & 17 Denuntiationem per quam excommunicatus appellans plus ligetur, prout aggravatio, & reaggravatio, facere iudex requirit.
- 18 A præcepto sub poena excommunicationis licita est appellatio suspensivè.
- 19 A comminata excommunicatione licet suspensivè appellare.
- 20 A comminatione iudicis executiva gravaminis illati appellatur suspensivè.
- 21 Excommunicatio post appellationem legitimam est nulla, & attentata.
- 22 Excommunicatio post legitimam appellationem, cum nulla sit, potest clericus celebrare absque irregularitate.
- 23 Appellatio à censuris nullis licita est.
- 24 A monitoriis datis ubi danda non sint, appellatur licitè, quia sit actus, per quem futurum designatur gravamen.
- 25 A repositione petita & negata, & censuris nullis licita est appellatio.
- 26 Excommunicatio & alie censura, quibus casibus dicantur nulla, aut injusta, remissivè.
- 27 Excommunicatio actus est executivus.
- 28 Excommunicatio nulla non ligat, & recipit appellationem.
- 29 A monitorialibus literis ad effectum revelationis denegatis licet appellare.
- 30 Monitoriales literæ ad effectum revelationis quinque requirunt requisita, ut queat relaxari.